المملكة العربية السعودية
وزارة الشؤون الإسلامية والدعوة والإرشاد
598

دپيغمبر ﷺ دلمانحه طريقه

ليكنه
سماحة الشيخ / عبدالعزيز بن عبدالله بن باز

دچاپولواوخپرولواداره
داسلامي چارواو دعوت او لارښووني وزارت
سعودي عربستان
وكالة المطبوعات والبحث العلمي
uspr@moia.gov.sa

د پیغمبر ﷺ

د لمانځه طريقه

ليكنه

سماحة الشيخ عبد العزيز بن عبد الله بن باز

دچاپولو او خپرولو اداره

داسلامي چارو او دعوت او لارښوونې وزارت

سعودي عربستان

١٤٣٩ هـ

ح وزارة الشؤون الإسلامية والدعوة والإرشاد ، ١٤٢٥هـ

فهرسة مكتبة الملك فهد الوطنية أثناء النشر
ابن باز، عبدالعزيز بن عبدالله
كيفية صلاة النبي ﷺ ./ عبدالعزيز بن عبدالله بن باز .-
الرياض، ١٤٢٥هـ
٣٢ ص ؛ ١٢ × ١٧ سم.
ردمك : ٣-٤٧٧-٢٩-٩٩٦٠
(النص باللغة البشتو)
١- الصلاة أ- العنوان
ديوي ٢٥٢,٢ ١٤٢٥/٥٤٤٧

رقم الإيداع : ١٤٢٥/٥٤٤٧
ردمك : ٣-٤٧٧-٢٩-٩٩٦٠

الطبعة الخامسة عشر
١٤٣٩ هـ

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله وحده، والصلاة والسلام على عبده ورسوله نبيّنا محمد، وآله وصحبه، أما بعد:

د پیغمبر ﷺ د لمانځه د طریقې او کیفیت په بیان کښې، دا یو څو مختصري خبري هر مسلمان سړي او ښځي ته وړاندي (پیش) کوم، تر څو چه هر څوک يي لولي، کوشش وکړي، په هغې کښې د پیغمبر ﷺ متابعت او پیروي وکړي، لکه څنګه چه هغوي په یو حدیث کښې چه بخاري روایت کړي دي فرمايي: «صَلُّوا كَمَا رَأَيْتُمُوْنِي أُصَلِّيْ»[1]، ترجمه: زه مو چه په کومه طریقه لمونځ کولو لیدلی یم، په هماغه طریقه لمونځ وکړئ.

او دا دی لوستونکي ته د هغې بیان:

---

(١) صحيح البخاري، كتاب الأذان، باب الأذان للمسافر، حديث ٦٣١.

۱- اودس به په کامله توګه وکړي، او هغه دا چه داسي اودس وکړي لکه څنګه چه الله تعالی ورته امر کړی دي، ترڅو د هغه په دي وینا عمل وکړي، چه فرمايي: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُواْ إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلاةِ فاغْسِلُواْ وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُواْ بِرُؤُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَينِ﴾[1]، ترجمه: اي مومنانو، کله چه تاسو د لمانځه اراده وکړئ، نو خپل مخونه ومینځئ، او تر څنګلو پوري لاسونه ومینځئ، او پر سرونو مسح وکړئ، او تر ښنګرو (ګیتــیو) پوري پښي ومینځئ.

او د پیغمبر ﷺ په دې وینا عمل وکړي چه

---

(۱) د المائدة سورت: ٦.

فرمايي: «لاَ تُقْبَلُ صَلاةٌ بِغيرِ طُهُور»[١].

يعني: له پاكي (اوداسه) پرته لمونځ نه قبليږي.

٢- لمونځ كوونكي (چه هر چيري وي)، په خپل ټول ځان (بدن) سره به د قبلي (كعبي) لوري ته مخ كوي، او په زړه سره به د هغه لمانځه اراده او نيت كوي، چه ادا كول يي غواړي، كه فرض وي او كه نفل، او په ژبه به نيت نه وايي، ځكه دا كار ناروا او بدعت دي، او پيغمبر ﷺ او د هغه اصحابو (ملګرو) نه دي كړى، او كه چيري لمونځ كوونكي امام وو، يا يي تنها (يوازي) لمونځ كاوه، نو مخي ته يي بايد سُتره[٢]،

---

(١) صحيح مسلم، كتاب الطهارة، باب وجوب الطهارة للصلاة، حديث ٢۴۴

(٢) سُـــتره : هر هغه شي ته ويل كيږي، چه دلونځ كوونكي تر مخ تيريدو مخه نيسي، لكه ديوال، ستنه (پايه)، الماري، يا بل داسي يو شي چه لمونځ كوونكي يي خپلي مخي ته كښيږدي، او نږدي ورودريږي، تر څو د لمانځه تر مخ يي =

یعني دا سي یو شي وي چه لمونځ ورته_وکړي. او په لمانځه کښې د قبلې لوري ته مخ کول شرط دي، له یو څو ځرګندو مسئلو (حالاتو) پرته، چه علماوو د هغې وضاحت په خپلو کتابونو کي کړي دی.

۳- د لمانځه د پیل (شروع) تکبیر (الله اکبر) به وایي، او د سجدي ځاي ته به ګوري.

۴- د تکبیر (الله اکبر ویلو) په وخت به لاسونه د اوږو یا غوږونو تر برابر پوري پورته کوي.

۵- دواړه لاسونه به پر سینه کښېږدي، او ښي لاس به یې د کیڼ (چپ) لاس د څپړي (ورغوي) او مړوند (لیچي) او ځنګلي د پاسه وي، ځکه له پیغمبر ﷺ څخه همدا ډول ثابت شوي دي.

= څوک تیر نه شي (ژباړونکي).

٦- سنت ده چه د استفتاح (لمانځه د پيل) دعا ولولي، او هغه دا ده:

«اللَّهُمَّ بَاعِدْ بَيْنِي وَبَيْنَ خَطَايَايَ كَمَا بَاعَدْتَ بَيْنَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ اللَّهُمَّ نَقِّنِي مِنْ خَطَايَايَ كَمَا يُنَقَّى الثَّوْبُ الأَبْيَضُ مِنْ الدَّنَسِ اللَّهُمَّ اغْسِلْنِي مِنْ خَطَايَايَ بِالْمَاءِ وَالثَّلْجِ وَالْبَرَدِ»[١].

او كه وغواړي د هغې په ځاي دي دا دعا ووايي:

«سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ وَتَبَارَكَ اسْمُكَ وَتَعَالَى جَدُّكَ وَلاَ إِلَهَ غَيْرُكَ»[٢].

---

(١) ترجمه: اي الله! لـه ما څخه زما ګناهونه دومره ليري كړي، لكه شرق او غرب دي چه له يو بل څخه ليري كړي دي. اي الله، ما له ګناهونو څخه داسي پاک كړي، لكه سپينه جامه چه له خيرې څخه پاكه شي، اي الله ماله ګناهونو څخه په اوبو او واوره او ږلي ومينځه (پاک كړه).

(٢) ترجمه: اي الله، ته پاک يې، ستا ثنا وايو، او ستا نوم مبارک او با بركته =

او کولای شي د دي دوارو دعاوو پرته بله د استفتاح (لمانځه د پیل) داسي کومه دعا ووایي، چه له پیغمبر ﷺ څخه ثابته شوې وي . او بهتره دا ده چه کله یوه، او کله بله دعا ووایي، ځکه په دي کښي پوره متابعت او پیروي ده .

او له هغې وروسته به «أعوذ بالله من الشيطان الرجيم»[1]، او «بسم الله الرحمن الرحيم»[2] وايي، او وروسته به سورت فاتحه ﴿الْحَمْدُ لِلّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ لولي، ځکه پیغمبر ﷺ، فرمايي: «لاَ صَلاَةَ لِمَنْ لَمْ يَقْرَأْ

= دي، او ستا شان ډیر لوړ او اوچت دي، او ستا نه پرته د عبادت بل مستحق نشته.

(١) ترجمه: زه له شیطان څخه الله ته پناه وروړم.

(٢) ترجمه: د ډیر بخښونکي او مهربان الله په نامه سره (شروع کوم).

بِفَاتِحَةِ الكِتَابِ»[۱] یعني څوک چه په لمانځه کښي د ﴿الْحَمْدُ لِلّهِ﴾ سورت ونه وایي، د هغه لمونځ نه صحیح کیږي. او له ﴿الْحَمْدُ لِلّهِ﴾ وروسته به په جهري[۲] لمانځه کښي په لوړ آواز، او په سري[۳] لمانځه کښي په ټیټ (سوکه) آواز (چه څوک یي نه آوري)، آمین وایي. او بیا به کوم سورت یا آیاتونه چه ورته آسانه وي ولولي، او بهتره دا ده چه له فاتحي وروسته د ماسپښین،

---

(۱) صحیح البخاري، کتاب الأذان، باب وجوب القراءة للإمام والمأموم، حدیث ۷۵۶، صحیح مسلم کتاب الصلاة، باب وجوب قراءة الفاتحة في کل رکعة، حدیث ۳۹۴ .

(۲) جهـــري لمونځ هر هغه لمانځه ته ویل کیږي، چه په جګ (لوړ) آواز قراءت په کښي ویل کیږي، لکه د سهار، ماښام، ماسختن، او جمعي او اخترونو لمونځ (ژباړونکی).

(۳) او سري لمونځ هغه دي، چه په لوړ آواز قراءت نه په کښي ویل کیږي، لکه د ماسپښین او مازدیګر لمونځ (ژباړونکی).

مازدیګر، او ماسختن په لمونځونو کښې له «اوساط المفصّل» سورتونو څخه، او د سهار په لمانځه کښې له «طوال المفصّل»، او د ماښام په لمانځه کښې کله له «طوال المفصّل» او کله له «قصار المفصّل»[١] سورتونو څخه څه شي ولولي، تر څو په هغه احادیثو یې عمل کړي وي، چه په دې باره کښې راغلي دي.

٧- رکوع به کوي، په داسې حال کښې چه (الله اکبر) به وایي، او لاسونه به دا اوږو یا غوږونو تر برابر پورې پورته کوي، او سر به درکوع په حال کښې له شا سره برابر ساتي (یعنې: ښکته یا پورته به یې نه نیسي) او

(١) د قرآن کریم له سورت الحجرات څخه تر سورت البروج پورې سورتونو ته (طوال المفصل)، او له هغې څخه تر سورت البینه پورې سورتونو ته (اوساط المفصل)، او له هغې څخه تر پایه پورې نورو سورتونه ته (قصار المفصل) ویل کیږي (ژباړونکي).

دواړه لاسونه به په زنګنونو داسي ايږدي، چه ګوتي به يې پراخه وي. او په رکوع کښي به له اطمئنان او آرامي څخه کار اخلي، يعني بيړه به نه کوي، او «سُبْحانَ رَبِّيَ العَظيم»[1] به پکښي وايي، او بهتره دا ده چه دري يا ډير ځله يې تکرار کړي، او مستحب ده چه دا هم ورسره ووايي: «سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ، اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي»[2].

٨- له رکوع څخه به سر راپورته کړي، په داسي حال کښي چه لاسونه به د اوږو يا غوږونو تر برابر پوري پورته کوي، او که امام وو، يا يې تنها لمونځ کاوه،

---

(١) ترجمه: زما لوي پروردګار پاک دي.

(٢) ترجمه: پاک يې ته، اي زما الله، او ستا حمد او ثنا وايم، اي زما الله ماته بخښنه او مغفرت وکړه.

نو داسې به وايي «سَمِعَ اللهُ لِمَنْ حَمِدَهُ»[۱]، او د ولاړې په حالت کښې به وايي: «رَبَّنَا وَلَكَ الْحَمْدُ، حَمْداً كَثِيراً طَيِّباً مُبَارَكاً فِيهِ، مِلْءَ السَّمَاوَاتِ وَمِلْءَ الأَرْضِ وَمِلْءَ ما بَيْنَهُما، وَمِلْءَ مَا شِئْتَ مِنْ شَيْءٍ بَعْدُ»[۲] او که چیرې مقتدي وو، یعني په امام پسې يې لمونځ کاوه، نو بیا به له رکوع څخه د راپورته کیدو په وخت «ربنا ولک الحمد» تر پایه وايي.

او که چیرې دوي (امام، مقتدي، او تنها لمونځ کوونکي) له تیر ذکر څخه وروسته دا دعا هم ووايي،

---

(۱) ترجمه: الله د هغه چا آواز اوري، چه دده ثنا او پاکي بیان کړي.

(۲) ترجمه: اي زمونږ پروردګاره! ټول حمد (ثنا او ستاینه) تا لره دي، ډیر زیات، ښه، او با برکته، د آسمانونو او ځمکي د ډکوالي په اندازه، او د دواړو تر مینځ چه څه دي، د هغې په اندازه، او د هغې څخه پرته چه څه وغواړي، د هغې په اندازه.

نو ښه به وي: «أَهْلَ الثَّنَاءِ وَالْمَجْدِ، أَحَقُّ مَا قَالَ الْعَبْدُ، وَكُلُّنَا لَكَ عَبْدٌ، اللَّهُمَّ لاَ مَانِعَ لِمَا أَعْطَيْتَ، وَلاَ مُعْطِيَ لِمَا مَنَعْتَ، وَلاَ يَنْفَعُ ذَا الْجَدِّ مِنْكَ الْجَدُّ»[١] ځکه چه له پیغمبر ﷺ څخه ثابته ده.

او مستحب دي چه لمونځ کوونکي (که امام وي، او که مقتدي، یا تنها) په دي حالت کښي هم لاسونه په سینه کښېږدي، لکه څنګه چه یي له رکوع څخه مخکي د قیام (ولاړې) په حالت کښي ایښودل، ځکه چه له پیغمبر ﷺ څخه د وائل بن حجر او سهل بن سعد -رضي الله عنهما- په حدیث کښي د دي خبرې دلیل او

(١) ترجمه: د ثنا، ستاینې او لويي څښتن دي، دا وینا ډیره حق ده چه بنده یي کوي (او مونږ ټول ستا بندګان یو) چه اي زما الله څوک منع کوونکي نشته د هغه څه چه ته یي ورکوې، او نه ورکوونکي شته د هغه څه چه ته یي نه ورکوي، او ستا په وړاندي مالدار ته د هغه مال ګټه نه رسوي.

ثبوت شته.

۹- سجده به کوي، په داسي حال کښې چه (الله اکبر) به وايي، او که کولاى شي نو زنګنونه به دلاسونو تر مخ ځمکي ته يوسي، او که دا ورته سخته وه، نو بيا دي لمړي لاسونه کښيږدي، او بيا زنګنونه، او د پښو او لاسونو د ګوتو مخونه به يې قبلې ته وي، او د لاسونو ګوتې به له يو بل سره نږدې او پرانستلې ساتي، او په لاندې اوو اندامونو به سجده کوي: تندي له پوزې سره، دواړه لاسونه، دواړه زنګنونه، او د دواړو پښو د ګوتو لانديني برخه.

او په سجده کښې به «سُبْحَانَ رَبِّيَ الأَعْلَى»(۱) وايي، او سنت ده چه درې ځله، يا زيات يې تکرار

(۱) ترجمه: پاک دي زما ډير عالي شان پروردګار.

کړي، او مستحب ده چه دا هم ورسره ووایي:
«سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ رَبَّنَا وَبِحَمْدِكَ اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي» [(١)] او
ډیره دعا به کوي، ځکه پیغمبر ﷺ فرمایي: «فَأَمَّا
الرُّكُوعُ فَعَظِّمُوا فِيهِ الرَّبَّ، وَأَمَّا السُّجُودُ فَاجْتَهِدُوا فِي
الدُّعَاءِ فَقَمِنٌ أَنْ يُسْتَجَابَ لَكُمْ»[(٢)] ، یعني په رکوع
کښې دپروردګار لويي بیان کړئ، او په سجده کښې د
دعا کولو کوښښ او خواري وکړئ، ځکه زیات امید
شته چه دعا مو قبوله شي. او له خپل پروردګار څخه به
د دنیا او آخرت د خیر غوښتنه کوئ، که فرض لمونځ
وي او که نفل.

---

(١) ترجمه يې په صفحه کښې تیره شوه.

(٢) صحيح مسلم، كتاب الصلاة، باب النهي عن قراءة القرآن في الركوع والسجود، حديث٤٧٩.

او دواړه متې به له بغلونو (تخرګونو) څخه، او ګېډه له ورنو څخه، او ورنونه له پنډیو څخه بېرته (لیرې) ساتي، او همدا راز څنګلي به له ځمکې څخه پورته نیسي، ځکه پیغمبر ﷺ فرمایي: «اعتدلوا في السجود، ولا یبسط ءحدکم ذراعیه انباسط الکلب»[١]، یعني: ځان په سجده کښې ښه برابروئ، او څنګلي د سپي په څېر (په شان) مه غوړوئ.

١٠- له سجدې څخه به سر راپورته کړي، په داسې حال کښې چه (الله اکبر) به وایي، او چپه پښه (قدم) به ځملوي (پریباسي، هواروي) او ورباندې به کښیني، او ښي پښه (قدم) به ودروي، او لاسونه به په

---

(١) صــحیح البخاري، کتاب الأذان، باب لا یفترش ذراعیه في السجود، حدیث ٨٨٢.

ورنونو او زنګنونو کښېږدي، او دا دعا به وايي: «رب اغفرلي، وارحمني، واهدني، وارزقني، وعافني، واجبرني»(۱)، او په دي کښې به له آرامي او اطمئنان څخه کار اخلي، يعني بېړه (تيزي) به نکوي.

۱۱- تکبير (الله اکبر) به ووايي، او دوهمي سجدي ته به ولاړ شي، او د لمړۍ سجدې په څېر به يې وکړي.

۱۲- بيا به تکبير (الله اکبر) ووايي، او سر به له سجدي څخه راپورته کړي، او د دواړو سجدو تر منځ ناستي په څېر به لږ (مختصر) کښيني، او دې ناستي ته

(۱) ترجمه: اي پروردګاره! ماته بخښنه وکړه، او راباندي مهربانه شه، او هدايت راته وکړه، او روزي راکړه، او ماته عافيت راکړه، او نقصان مي پوره کړه.

(جلسة الاستراحة) ویل کیږي، او دا مستحب کار دی، او پرېښودل یې ګناه نه لري، او کوم ذکر او دعا هم په کښې نشته.

بیا به دوهم رکعت ته پاڅیږي، په داسي حال کښې چه لاسونه به یې په زنګنونو تکیه کړي، او چه پاڅید، نو فاتحه (الحمد لله) او ورسره به کوم سورت یا آیاتونه چه ورته آسانه وي ولولي، او بیا به دا رکعت هم د لمړي رکعت په څیر وکړي.

۱۳- که چیري لمونځ دوه رکعتي وو لکه د سهار، جمعي، او اخترونو لمونځ، نو له دوهمي سجدي وروسته به داسي کښیني، چه ښي پښه (قدم) به ودروي، او چپه پښه (قدم) به څملوي (پریباسي، هواره کړي)، او ښي لاس به په ښي ورانه کښېږدي، او د

اشارې له ګوتې پرته به نورې ګوتې راټولې (بندې) کړي، او په دې یوه ګوته به توحید (دالله یو والي) ته اشاره کوي. او که یې داسې وکړل، چه د ښي لاس کوچنۍ ګوته، او ورسره دوهمه ګوته بندې (راټولې) کړي، او د مینځ ګوته له غټې (بټې) ګوتې سره حلقه (دایره) کړي، او د شهادت په توګه اشاره وکړي، نو هم ښه کار دی، ځکه د اشارې دا دواړه طریقې له پیغمبر ﷺ څخه ثابتې شوې دي، او بهتره دا ده، چه کله په دې ډول، او کله په هغې ډول اشاره وکړي، او کیڼ لاس به په کیڼ ورون او زنګون باندې کښېښودي. او له هغې وروسته به دا تشهد وايي: «التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ، وَالصَّلَوَاتُ، وَالطَّيِّبَاتُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ،

أَشْهَدُ أَنْ لاَ إِلَهَ إِلاّ اللَّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّداً عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ»(۱) او بيا به دا درود ووايي: «اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، اللَّهُمَّ بَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا بَارَكْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ»(۲).

---

(۱) ترجمه: ټول سلامونه، يا ټول حمد او ثنا، او ټول لمونځونه او دعاګاني او ټول ښه اعمال او اقوال، خاص الله لره دي. سلام او د الله رحمت او برکتونه دي وي پرتا اې پيغمبره، سلام دي وي پر مونږ، او د الله په نيکو بندګانو. زه دا ګواهي ورکوم چه د الله نه پرته، د عبادت بل مستحق نشته، او دا ګواهي ورکوم چه محمد ﷺ د هغه بنده او رسول دي.

(۲) ترجمه: اې الله رحمت نازل کړه په محمد ﷺ، او د هغه په آل باندي، لکه څنګه چه تا رحمت نازل کړي وو په ابراهيم عليه السلام او د هغه په آل باندي، بې شکه ته ستايل شوی، او د لويي او عظمت څښتن يې. او برکت نازل کړه په محمد ﷺ او د هغه په آل باندي، لکه څنګه چه تا برکت نازل کړي =

او بیا به ددي دعا په ویلو سره له څلورو شیانو څخه پناه وغواړي:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ، وَمِنْ عَذَابِ جَهَنَّمَ، وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَحْيَا وَالْمَمَاتِ، ومِنْ شَرِّ فِتْنَةِ الْمَسِيحِ الدَّجَّالِ»(۱).

بیا دي د دنیا او آخرت له خیرونو څخه چه څه غواړي، د هغې دعا وکړي، او که د مور او پلار او نورو مسلمانانو لپاره یې دعا وکړه، نو هم پروا نه لري، که فرض لمونځ وي، او که نفل او سنت، ځکه چه د ابن مسعود رضي الله عنه په حدیث کښي، چه کله پیغمبر ﷺ تشهد

=

وو په ابراهیم علیه السلام او د هغه په آل باندي.

(۱) ترجمه: اې الله! زه له تانه د دوزخ او قبر له عذاب څخه، او د ژوند او مرګ له فتني څخه، او د دجال له فتني څخه، پناه غواړم.

ورته وښود، دا وينا عامه ده چه «ثُمَّ يَتَخَيَّرُ مِنْ الدُّعَاءِ أَعْجَبَهُ إِلَيْهِ فَيَدْعُو»(۱)، او په بل روايت کښې فرمايي: «ثُمَّ لْيَتَخَيَّرْ مِنْ الْمَسْأَلَةِ مَا شَاءَ»(۲) يعني: بيايي چه کومه دعا خوښه وي، هغه دي وايي. او په دي دواړو روايتونو کښې د پيغمبر ﷺ وينا عامه ده، ټولو هغه دعا ګانو ته شامليږي، چه بنده ته په دنيا او آخرت کښې ګټه او فايده رسوي.

بيا به په پای کښې ښی او کيڼ لوري ته سلام وګرځوي، او وبه وايي: «السلام عليکم ورحمة الله وبرکاته»(۳).

---

(۱) صحيح البخاري، كتاب الأذان، باب ما يتخير من الدعاء بعد التشهد، حديث۸۳۵.

(۲) صحيح مسلم، كتاب الصلاة، باب التشهد في الصلاة، حديث۴۰۲.

(۳) ترجمه: سلام او د الله رحمت دي وي پر تاسو باندي.

۱۴- که چیرې لمونځ درې رکعتي وو، لکه د ماښام لمونځ، یا څلور رکعتي وو، لکه د ماسپښین، مازدیګر، او ماسختنن لمونځونه، نو (مخکې ذکر شوې تشهد، او درود، به ووایي، بیا به (دریم رکعت ته پاڅیږي (اوچتیږي)، او د پاڅیدو په وخت به لاسونه په زنګونو تکیه کړي، او همدا راز به دواړه لاسونه د اوږو یا غوږونو تر برابر پورې پورته کړي، او (الله اکبر) به ووایي، او لاسونه به پر سینه کښیږدي، لکه څنګه چه مخکې ذکر شو، او یوازې فاتحه (الحمد لله) به ووایي، او که یې کله کله د ماسپښین د لمانځه په دریم او څلورم رکعت کښې له (الحمد لله) وروسته نور سورت څه شی ولوستل، نو هم پروا نه لري، ځکه چه د ابو سعید رضي الله عنه په حدیث کښې، چه له پیغمبر ﷺ څخه یې روایت کړی

دي، د دي خبري دليل شته.

بيا به د ماښام له دريم ركعت، او د ماسپښين او مازديګر او ماسختن له څلورم ركعت وروسته، هماغسي تشهد ووايي، لكه د دوه ركعتي لمانځه په بيان كښي مو چه ذكر كړ، او بيا به ښى او كيڼ لوري ته سلام وګرځوي.

له سلام ګرځولو وروسته به دري ځله «أستغفر الله»[1] او بيا دا ذكر ووايي: «اللّهُمَّ أنتَ السَّلامُ، ومِنْكَ السّلامُ، تَبارَكْتَ يا ذَاالجَلالِ وَالإِكْرَام»[2] كه چيري امام وو، نو دا ذكر به د مقتديانو لوري ته د مخ راګرځولو

---

(۱) بخښښنه غواړم له الله څخه.

(۲) تـــرجمه: اي زمـــا الله، تـــه سلام يې، او سلامتيا ستا له لوري ده، د بركت خاوند يې، اې د لويي (عظمت) او اكرام څښتنه.

نه مخکي ووايي. بيا به دا ذكر ووايي: «لاَ إِلَهَ إِلاَّ اللَّهُ وَحْدَهُ لاَ شَرِيكَ لَهُ لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ اللَّهُمَّ لاَ مَانِعَ لِمَا أَعْطَيْتَ وَلاَ مُعْطِيَ لِمَا مَنَعْتَ وَلاَ يَنْفَعُ ذَا الْجَدِّ مِنْكَ الْجَد، لاَ حَوْلَ ولاَ قُوَّةَ إلاّ باللهِ لاَ إِلَهَ إِلاَّ اللَّهُ وَلاَ نَعْبُدُ إِلاَّ إِيَّاهُ لَهُ النِّعْمَةُ وَلَهُ الْفَضْلُ وَلَهُ الثَّنَاءُ الْحَسَنُ لاَ إِلَهَ إِلاَّ اللَّهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ»[١].

---

(١) تـــرجمه: نشـــته مستحق د عبادت او بندګي مګر يو الله، يو دی شريک نه لري، د پادشاهي خاوند دی، ټول حمد او ثنا او صفت هغه لره دي، او هغه پـــر هر څه قدرت لري، اې زما الله! نشته څوک منع کوونکي د هغه څه چه ته يې ورکوي، او نه ورکوونکي د هغه څه چه ته يې نه ورکوي، او مالداره کس ته ستا په وړاندې د هغه مال ګټه نه رسوي، له ګناهونو څخه څوک نه شـــي راګرځيدلاي، او نه هم څوک داعت توان او قدرت لري، مګر دالله په توفيق سره. نشته مستحق د عبادت مګر يو الله، او مونږ د هغه پرته د بل چا=

او دري دیرش ځله به «سبحان الله»، او دري دیرش ځله «الحمد لله»، او دري دیرش ځله به «الله اکبر» ووایي او دا نه نوي ځله شو او د سلم ځل د پوره کولو لپاره به یو ځل «لاَ إِلَهَ إِلاَّ اللَّهُ وَحْدَهُ لاَ شَرِيكَ لَهُ لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِير»[(١)] ووايي.

او همدا راز به له هر لمانځه څخه وروسته، آیت کرسي[(٢)] او ﴿قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ﴾ او﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ

= عبادت نه کوو، نعمت او احسان خاص د ده له جانبه دي، او غوره ستاینه خاص ده لره ده، نشته مستحق د عبادت مګر یو الله، بنده ګي مو خاص هغه لره ده، که څه هم کفار پري خوښ نه وي.

(١) نشته د عبادت مستحق مګر یو الله، هغه یو دی، شریک نه لري، د پادشاهي خاوند، او د حمد او ثنا او صفت مستحق دی، او په هر څه قدرت لري.

(٢) آیت کرسي، د سورت بقره (٢٥٥) آیت ته ویل کیږي.

الْفَلَقِ﴾ او ﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ﴾ وايي، او د دې دريو سورتونو د سهار او ماښام له لمونځونو وروسته درې درې ځله ويل مستحب دي، ځکه چه له پيغمبر ﷺ څخه په دې هکله احاديث روايت شوي دي.

او دا ټول اذکار سنت دي، او ويل يې فرض نه دي.

او د هر مسلمان سړي او ښځې لپاره په کار دي، چه د ماسپښين د لمانځه تر مخ څلور رکعته (سنت)، او وروسته يې دوه رکعته، او د ماښام له لمانځه وروسته دوه رکعته، او همدا راز د ماسختن له لمانځه وروسته دوه رکعته، او د سهار له لمانځه نه مخکې دوه رکعته سنت وکړي، او دا ټول دوولس رکعته دي، او دې ته «رواتب» ويل کيږي، او پيغمبر ﷺ به د اقامت په حالت

کښېږي (یعني چه په سفر کښې به نه وو) دا سنت په دوامداره توګه ادا کول، او په سفر کښې به يې پرېښودل، لیکن وتر او د سهار سنت به يې په سفر او د اقامت په حالت کښې (چه مسافر به نه وو) همیشه کول.

او بهتره دا ده چه دا مؤکد سنت او وتر په کور کښې وکړل شي، او که يې په مسجد کښې وکړي، نو هم پروا نه لري، ځکه پیغمبر ﷺ فرمايي: «أَفْضَلُ صَلاَةِ المَرْءِ فِي بَيتِهِ إلاّ المَكْتُوبَة»[1]، یعني له فرض لمانځه پرته، د بنده غوره (بهتر) لمونځ هغه دي چه په کور کښې يې

(۱) صـــحیح البخاري، کتاب الاعتصام، باب ما یکره من کثرة السؤال، حدیث ۷۲۹۰ صـــحیح مسلم، کتاب صلاة المسافرین، باب استحباب صلاة النافلة في بیته، حدیث ۷۸۱.

وکړي.

او په داوامداره توګه د دي سنتو ادا کول جنت ته د تلو سبب ګرځي، پیغمبر ﷺ په یو حدیث کښې چه مسلم[۱] روایت کړي دي، فرمایي: «مَنْ صَلَّى اثْنَتَي عَشْرَةَ رَكْعَةً فِي يَومِهِ وَلَيلَتِهِ تَطَوّعاً، بَنَى اللهُ لَهُ بَيْتاً فِي الجَنَّة» یعني څوک چه په شپه او ورځ کښې دوولس رکعته نفل (له فرضو نه پرته نور لمونځ) وکړي، نو الله تعالی به په جنت کښې کور ورته جوړ کړي.

او که یي د مازدیګر له لمانځه نه مخکي څلور رکعته، او د ماښام د لمانځه تر مخ، او همدا راز د ماسختن د لمانځه تر مخ، دوه رکعته نفل وکړل، نو ښه

(۱) صحیح مسلم، کتاب صلاة المسافرین، باب فضل السنن الراتبة، حدیث ۷۲۸.

به وي، ځکه چه له پيغمبر ﷺ ځخه په دې اړوند صحيح ثبوت او دليل شته.

والله ولي التوفيق، وصلى الله وسلم على نبينا محمد بن عبد الله، وعلى آله وأصحابه وأتباعه بإحسان إلى يوم الدين.

كيفية صلاة النبي ﷺ

صلى الله عليه وسلم

تأليف سماحة الشيخ

عبد العزيز بن عبد الله بن باز

رحمه الله تعالى

(بلغة البشتو)

وكالة المطبوعات والبحث العلمي

وزارة الشؤون الإسلامية والدعوة والإرشاد

المملكة العربية السعودية

١٤٣٩ هـ